

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Vajnara a soudkyň JUDr. PhDr. Aleny Novotné, Ph. D. a JUDr. Michala Prince ve věci

žalobkyně: **České dráhy, a. s.**, IČO 70994226
sídlem Nábřeží L. Svobody 1222, 110 15 Praha 1

o nahrazení rozhodnutí správního orgánu (žaloba podle části páté o. s. ř.), k odvolání žalobkyně proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 9. května 2023, č. j. 41 C 116/2020-260

takto:

- I. Usnesení soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně zastavil řízení dle § 104b odst. 1 o. s. ř. (výrok I.). Žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Současně žalobkyni poučil, že může podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví ve lhůtě jednoho měsíce ode dne, kdy rozhodnutí o zastavení řízení nabude právní moci, a to k Městskému soudu v Praze (výrok III.).
2. Žalobkyně se žalobou domáhala nahrazení rozhodnutí správního orgánu - Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře („dále jen ÚPDI“) ze dne 5. 3. 2019, č. j. UPDI-0564/18- OPDI-SPR/ZA, potvrzeného rozhodnutím o rozkladu ze dne 20. 8. 2019, č. j. UPDI-2326/19/KP, kterým ÚPDI rozhodoval o souladu prohlášení o dráze pro rok 2019 (dále také jen „Prohlášení 2019“) se zákonem o drahách č. 266/1994 Sb., o drahách (dále jen „ZoD“). Příslušnost obecného soudu žalobkyně dovodila z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 1 As 28/2014 ze dne 7. 5. 2014), podle něhož se přezkum rozhodnutí správního orgánu vydaného podle § 34e ZoD, řídí částí pátou zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), neboť předmětná správní rozhodnutí rozhodují nejen o veřejném zájmu, ale také o soukromých právech dopravců a jejich zákazníkům. Žalobkyně vytkla ÚPDI, že řízení o souladu Prohlášení 2019 se zákonem zahájil rok po jeho zveřejnění, tím porušil právní jistotu žalobkyně a dalších účastníků. Žalobkyně navrhla nahradit výrok II. napadeného správního rozhodnutí tak, že výrok II. a III. odst. 1 a odst. 2 Přílohy 1 Prohlášení 2019 nejsou v rozporu se zákonem, a dále tak, že článek IV. Přílohy 1 Prohlášení 2019 je v rozporu s § 33 odst. 3 písm. k) ZoD, a tak, že se Univerzita Pardubice stanoví lhůta 90 dnů od právní moci rozhodnutí, po jejímž uplynutí nelze článek II., článek III. odst. 1 a odst. 2 a článek IV. Přílohy č. 1 Prohlášení 2019 použít.
3. ÚPDI podal k žalobě písemné stanovisko. Uvedl, že řízení bylo vedeno v souladu s ust. § 144 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, s velkým počtem účastníků, který vzhledem k povaze řízení není možné stanovit v úplnosti, proto bylo správní rozhodnutí doručováno vyhláškou. Navrhl zastavení řízení pro nedostatek věcné příslušnosti dle § 104b odst. 1 o. s. ř. Obsáhle argumentoval ve prospěch věcné příslušnosti správních soudů k přezkumu napadených správních rozhodnutí. Dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu označil za

překonanou. Navrhl, aby soud řízení přerušil a položil Soudnímu dvoru Evropské unie (dále ta jen „SDEU“) předběžné otázky, zejména otázku, zda česká vnitrostátní úprava řízení podle části V. o. s. ř. splňuje požadavky na soudní přezkum rozhodnutí regulačního subjektu dle čl. 56 odst. 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EU ze dne 21. listopadu 2012 o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru.

4. Soud I. stupně dospěl k závěru, že ačkoli podle dřívější zákonné úpravy a související judikatury obecné soudy vedly řízení o žalobách tohoto typu podle části páté o. s. ř., nebyly k projednání předmětné žaloby věcně příslušné. Odůvodnění svého procesního postupu popsal v odst. 3 a následujících svého rozhodnutí. Důraz položil na novelu zákona o dráhách č. 426/2021 Sb., měnící zákon o dráhách č. 266/1994 Sb. (dále také jen „ZoD“) v ustanovení § 65a odstavec 2 tak, že *ke soudnímu přezkumu rozhodnutí Úřadu vydaného podle tohoto zákona jsou příslušné soudy jednající a rozhodující ve správním soudnictví*. Zákon tím odstranil pochybnosti o věcné příslušnosti soudu při přezkumu rozhodnutí ÚPDI. Argumentoval rozhodnutími zdejšího odvolacího soudu ze dne 2. 2. 2023, č. j. 29 Co 5/2023-153 a ze dne 23. 2. 2023, č. j. 15 Co 48/2023-212, a dospěl rovněž k závěru, že citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a navazující rozhodnutí zvláštního senátu ze dne 20. 5. 2015, č.j. Konf 3/2015-13, jsou překonaná. Přihlédl ke stanovisku Evropské komise ze dne 30. 8. 2021, podanému ve spojeném řízení C-221/21 a C-222/21, z něž plyne, že pokud občanskoprávní soud vstupuje do pozice regulačního subjektu, je to v rozporu se zásadou jednotnosti přezkumu stanovenou v čl. 56 odst. 10 směrnice 2012/34/EU. Pokud regulační subjekt nemůže podat proti rozhodnutí civilního soudu opravný prostředek, je rozsah závaznosti jeho rozhodnutí omezen, což je v rozporu se zásadou rovného přístupu a spravedlivé hospodářské soutěže, výslovně s čl. 56 odst. 1 a 9 směrnice 2012/34/EU.
5. Přejídné ustanovení dle čl. II. bod 11 zákona č. 426/2021 Sb. vyložil soud I. stupně tak, že mří pouze na správní řízení vedená podle zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, nikoli na soudní řízení týkající se přezkumu rozhodnutí UPDI. Odkázal v tomto směru na argumentaci Městského soudu v Praze ve srovnatelných věcech sp. zn. 29 Co 5/2023 a 15 Co 48/2023.
6. Postupoval proto podle ust. § 104b o. s. ř., řízení zastavil a poučil žalobce o zachování lhůty k soudnímu přezkumu správního rozhodnutí podáním žaloby k příslušnému správnímu soudu. O náhradě nákladů řízení rozhodl dle § 146 odst. 1, písm. b) o. s. ř.
7. Žalobkyně podala proti usnesení o zastavení řízení včasné odvolání. Poukázala na rozhodnutí zvláštního senátu ze dne 16. 1. 2023, č. j. Konf 3/2022-53, z jehož čl. 27 vyvodila, že nová právní úprava věcné příslušnosti nedopadá na soudní řízení započatá před účinností novely zákona č. 426/2021 Sb., kterým byl zákon o dráhách novelizován. Odvolatelka má za to, že tato úprava není v projednávané věci použitelná z hlediska časové působnosti (viz čl. II bod 11. zákona č. 426/2021 Sb.). Dále argumentovala článkem 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod s tím, že účastníkům nelze (rozhodnutím o věcné nepřislušnosti soudu) odejmout jejich zákonného soudce, a z tohoto pohledu je nutno na přejídné ustanovení zákona č. 426/2021 Sb. nahlížet. Upozornila rovněž na to, že v senátě 27 C a 24 C stejný soud I. stupně dřívější žaloby o nahrazení rozhodnutí ÚPDI projednává.
8. K argumentům stanoviskem Evropské komise ve věcech C-221/2021 a C-222/2021 uvedla, že Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SDEU“) do svých rozhodnutí nic z argumentace Evropské komise nepřevzal, přitom pouze SDEU má pravomoc autoritativně vykládat evropské právo. Ve věci C-489/15, kde SDEU považuje za nedovolené nahradit rozhodnutí uvedená v čl. 56 odst. 1 a 2 směrnice EP a Rady 2012/34/EU o vytvoření jednotného

evropského železničního prostoru (dále též jen jako „směrnice 2012/34“) a svěřená regulačnímu subjektu podle čl. 55 směrnice 2012/34 rozhodnutím soudu, šlo o případ, kdy se německý dopravce obrátil přímo na soud a ten rozhodnutí vydal, proto SDEU rozhodl, že rozhodnutí soudu nemůže předcházet rozhodnutí regulačního subjektu. Odvolatelka řízení o nahrazení prohlášení o dráze podle části V. o. s. ř. připodobnila k přezkumu souladu spotřebitelské smlouvy s ust. § 1810 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. K vyjádření Evropské komise v řízení před SDEU ve věcech sp. zn. C-221/21 a C-222/21 žalobkyně v odvolání uvedla, že Komise není evropským zákonodárcem ani nemůže autoritativně vykládat evropské prameny práva, tato pravomoc přísluší pouze SDEU. Rovněž polemizovala s použitelností závěrů SDEU v rozsudku ze dne 9. 11. 2017, sp. zn. C-489, který v napadeném usnesení není vůbec zmíněn. Dále argumentovala tím, že je Evropské komisi sedm let známo, že soudní přezkum rozhodnutí regulačního úřadu o prohlášení o dráze probíhá před civilním soudem podle občanského soudního řádu, za tuto dobu Komise nikdy tento způsob transpozice čl. 56 odst. 10 Směrnice 2012/34 nenapadla.

9. Závěrem odvolatelka navrhl, aby odvolací soud usnesení soudu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
10. ÚPDI podal k odvolání žalobkyně písemné vyjádření, s odvolací argumentací nesouhlasil a navrhl napadené rozhodnutí potvrdit jako věcně správné. Připomněl, že Evropská komise zahájila v prosinci 2021 proti České republice řízení č. 2021/2218 a č. 2021/2160 (nesprávné provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EU o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru). Úřadu není známo, zda se řízení týkají i pravomoci soudu přezkoumávat rozhodnutí Úřadu jako regulačního subjektu. Poukázal na to, že Soudní dvůr Evropské unie se ve svém rozsudku ze dne 27. října 2022, DB Station & Service AG proti ODEG Ostdeutsche Eisenbahn GmbH, C-721/20, EU:C:2022:832, zabýval regulačními subjekty pro železniční odvětví a rozdělením pravomocí mezi regulační orgán a vnitrostátní soudy. Tento rozsudek navazuje na věc C-489/15. Ve věci C-721/20, bod 76 Soudní dvůr uvádí, že: „Soudní dvůr v bodě 97 rozsudku ze dne 9. listopadu 2017, CTL Logistics (C-489/15, EU:C:2017:834) rozhodl, že pravomoc civilních soudů rozhodovat podle ustanovení vnitrostátního občanského práva o vrácení poplatků za využívání infrastruktury je omezena na případ, kdy v souladu s ustanoveními vnitrostátního práva byla protiprávnost poplatku s ohledem na právní úpravu přístupu k železniční infrastruktuře již dříve konstatována regulačním subjektem nebo soudem, který rozhodnutí tohoto subjektu zkoumal. Z bodů 84 a 86 citovaného rozsudku vyplývá, že svěřit jakémukoli vnitrostátnímu civilnímu soudu úkol přímo uplatňovat právní úpravu v oblasti železniční dopravy, která vyplývá ze směrnice 2012/34/EU, by porušovalo výlučnou pravomoc svěřenou regulačnímu subjektu článkem 30 této směrnice“. Podle ÚPDI soud I. stupně v napadeném rozhodnutí respektuje pravomoc Soudního dvora Evropské unie, proto postupoval správně. Otázka pravomoci soudů je již vyřešena a rozhodnutí Soudního dvora jsou závazná i pro vnitrostátní soudy. Novela zákona o drahách, upravující příslušnost správních soudů správně reaguje na požadavky unijního práva. Tyto požadavky existovaly i před novelou zákona o drahách. Proto příslušnost správních soudů byla dána již od účinnosti přijetí úpravy přezkumu rozhodnutí regulačního subjektu ve směrnici 2012/34/EU, resp. směrnice 2001/14/ES. Podle čl. 56 odst. 10 směrnice 2012/34/EU podléhají rozhodnutí přijatá regulačním subjektem soudnímu přezkumu. Toto ustanovení je třeba vykládat v kontextu celé směrnice a zejm. s odkazem na čl. 55 odst. 1 a čl. 56 odst. 1, 2, a 9. Za účelem dosažení těchto cílů ukládá směrnice 2012/34/EU členskému státu povinnost zřídit jediný regulační subjekt v odvětví železnice. Soudní dvůr Evropské unie již rozhodl, že volba postupů spadá do působnosti směrnice, nikoliv do oblasti procesní autonomie členských států. Argumenty žalobkyně jsou vyvráceny rozsudkem Soudního dvora ze dne 8. července 2021, Koleje Mazowieckie, C-120/20, EU:C:2021:553, bod 55. ÚPDI

zdůraznil, že unijní právo na rozdíl od vnitrostátního práva nelpí na rozlišování soukromoprávních a veřejnoprávních úprav. Směrnice obsahující oba prvky jsou běžné a patří mezi ně i směrnice 2012/34/EU. Je tedy třeba postupovat tak, aby bylo dosaženo cílů směrnice bez ohledu na to, jaké postupy jsou v procesních předpisech členského státu obvykle voleny. Je třeba posoudit, zda tradiční národní postupy úpravě ve směrnici odpovídají či nikoliv.

11. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 212 a § 212a odst. 5 a 6 o. s. ř. včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo, aniž by ve věci nařizoval odvolací jednání v souladu s ust. § 214 odst. 2, písm. c) o. s. ř., a shledal odvolání nedůvodným.
12. V prvé řadě je třeba se vypořádat se situací, kdy soud I. stupně ve svém rozhodnutí neoznačil žádné další účastníky řízení kromě žalobkyně, a nikomu dalšímu tudíž odvolání, ale ani napadené rozhodnutí nedoručoval, ačkoli správní rozhodnutí, jehož nahrazení je předmětem řízení, evidovalo 104 dalších účastníků předmětného správního řízení (srov. č. l. 6 - 17 spisu), jejichž práv se řízení o nahrazení rozhodnutí může dotýkat a dle ust. § 250a odst. 1, 2 o. s. ř. jsou tedy rovněž účastníky řízení. Odvolacímu soudu není aktuální úplný výčet účastníků řízení znám. Napadené rozhodnutí, kterým řízení podle části V. o. s. ř. končí tak, že soud vyslovil svou věcnou nepřislusnost a odkázal žalobkyni na řízení ve správním soudnictví, práva dalších účastníků (kteří návrh na nahrazení předmětného správního rozhodnutí nepodali) nepoškozují. Proto nedostatek, spočívající v jejich neuvedení v záhlaví rozhodnutí neshledal odvolací soud jako závadu, kterou by bylo nezbytné v napadeném rozhodnutí napravit.
13. V řízení jde o nahrazení správního rozhodnutí vydaného ÚPDI podle ZoD. Podle ust. § 244 odst. 1 o. s. ř. platí, *že rozhodl-li orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popřípadě smíří orgán zřízený podle zvláštního právního předpisu podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá ze vztahů soukromého práva (§ 7 odst. 1), a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení.* Správní soudy ochranu subjektivních veřejných práv poskytují formou přezkumu napadených rozhodnutí správních orgánů, zatímco postup soudu podle části V. o. s. ř. představuje nové projednání věci, která již byla pravomocně rozhodnuta ve správním řízení, soudem. Přezkum správního rozhodnutí obecným soudem je přípustný jen tehdy, kdy správní orgán rozhodl o nároku, který vyplývá ze soukromoprávních vztahů. Je pravdou, že prohlášení o dráze podle ZoD se soukromoprávní sféry vztahů dotýká, neboť vlastník železniční cesty jím určuje pravidla pro přidělení železniční kapacity jednotlivým subjektům, upravuje tak vztahy vlastníka dráhy, provozovatele a dopravců. Doposud se rozhodovací praxe k tomuto posouzení klonila, respektovala přitom rozhodnutí konfliktního senátu dne 20. 10. 2015, sp. zn. Konf 3/2015, podle něž rozhodnutí o přezkumu prohlášení o celostátní a regionální dráze podle ust. § 34g (nyní dle ust. § 34e zákona o dráhách) je rozhodnutím správního orgánu v soukromoprávní věci.
14. V projednávané věci se soud I. stupně přiklonil k posouzení věcné příslusnosti ve prospěch správního soudnictví a odvolací soud mu v tom dává za pravdu. Argumenty pro soudní přezkum předmětného správního rozhodnutí podle zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, podané soudem I. stupně, jsou přesvědčivé. Nelze přehlížet, že ust. § 65a ZoD ve znění zákona č. 426/2021 Sb., účinném od 1. 1. 2022, pro futuro jednoznačně stanovil, že rozhodnutí ÚPDI vydaná podle zákona o drahách podléhají přezkumu správních soudů, a transponoval tak směrnici Evropské komise a Rady 2012/34/EU ze dne 21. 11. 2012, jejíž působnost se ovšem datuje již od 16. 6. 2015, do kdy měly dle jejího článku 64 členské státy EU uvést své právní předpisy do souladu s touto směrnicí. Dále lze argumentovat citovaným stanoviskem Evropské komise dne 30. srpna 2021 v řízení sp. zn. C-221/21, C-222/21, vedeném před Soudním dvorem Evropské unie. Evropská komise v něm uvedla,

že povinnost členského státu zřídit jediný regulační subjekt představuje procesní podmínku, která omezuje procesní autonomii členských států. V bodě 40 pak uvedla, že „*pokud příslušný občanskoprávní soud zcela vstupuje do pozice regulačního subjektu, je taková situace v rozporu se zásadou jednotnosti přezkumu. Takové nové projednání věci neodpovídá čl. 56 odst. 10 směrnice 2012/34*“. Komise dále v bodech 44 - 47 uvádí, „*že pokud civilní soud nezveřejňuje ani neoznamuje rozhodnutí regulačnímu subjektu, nemůže regulační subjekt podat proti rozhodnutí soudu opravný prostředek a rozsah jeho závažnosti je omezen, pak je taková situace v rozporu se zásadou rovného přístupu a spravedlivé hospodářské soutěže, tedy i v rozporu s čl. 56 odst. 1 a 9 směrnice 2012/34*“.

15. K argumentaci rozhodnutím zvláštního senátu ze dne 16. 1. 2023, č. j. Konf 3/2022-53 odvolací soud uvádí, že se sice rovněž jednalo o řízení o žalobě na přezkum prohlášení o dráze podle ZoD, ale šlo o rozhodnutí ÚPDI o předběžném opatření, které je dle ust. § 70 písm. b) s. s. ř. z přezkumu vyloučeno. Konfliktní senát dospěl k závěru, že soudní přezkum předběžných opatření vydaných správním orgánem v soukromoprávní věci se nevymyká ustálené judikatuře zvláštního senátu, a proto projednat a rozhodnout o žalobě směřující proti takovému rozhodnutí je příslušný soud ve správním soudnictví. Stěžejní právní argumentace rozhodnutí se vztahuje k řízení o přezkumu správního rozhodnutí předběžné povahy. Odst. 27 je uvozen návětím „Nad rámec uvedeného“. Konfliktní senát v tomto odstavci napsal, že *s účinností od 1. 2. 2022 byl zákonem č. 426/2021 Sb. změněn zákon o drabách. Mimo jiné bylo vloženo nové znění ustanovení § 65a zákona o drabách, v jehož odstavci 2 je výslovně stanoveno, že k soudnímu přezkumu rozhodnutí Úřadu vydaného podle tohoto zákona jsou příslušné soudy jednající a rozhodující ve správním soudnictví. Pro soudní přezkum rozhodnutí Úřadu je proto vyloučena aplikace části páté o. s. ř. (viz Lojda, J. Zákon o drabách: komentář. 2. vydání, Praha: Wolters Kluwer, 2022, s. 397). Daná úprava však není použitelná na posouzení věcné příslušnosti v této věci z hlediska časové působnosti (viz čl. II bod 11. zákona č. 426/2021 Sb.). S tímto názorem odvolací soud nepolemizuje, ačkoli citované přechodné ustanovení není jednoznačné, když uvádí, že Řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 266/1994 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Přitom řízení o žalobě na nahrazení správního rozhodnutí neprobíhá podle ZoD, tímto zákonem se řídí předcházející správní řízení.*
16. Ani důvodová zpráva k zákonu č. 426/2021 Sb. neříká nic o přechodném ustanovení pro novou úpravu o příslušnosti soudu k soudnímu přezkumu, uvádí jen, že: *Bod 10 (později přečíslovaný na bod 11, pozn. odvolacího soudu) obsahuje obvyklé přechodné ustanovení týkající se nastavení pravidel pro dokončení **správních** řízení zahájených před účinností nově navrhované právní úpravy. Taková řízení se dokončí podle dosavadních právních předpisů. To nicméně neplatí, stanoví-li shora uvedená přechodná ustanovení jinak. Lze proto zaujmout i výklad, že podle doktríny civilního práva procesního se ode dne účinnosti zákona v probíhajících řízeních postupuje podle nové právní úpravy, pokud nejsou výslovně upraveny odchylky od této zásady, přičemž účinky procesních úkonů, které byly učiněny do té doby, zůstávají zachovány.*
17. **Zásadním argumentem pro určení věcné příslušnosti soudu je působnost směrnice 2021/34/EU a její náhled na podmínky soudního přezkumu dotčeného správního rozhodnutí, týkajícího se jednotného evropského železničního prostoru. SDEU např. v rozsudku ze dne 9. 11. 2017, ve věci C-489/15, CTL Logistics, v němž byl vysloven závazný právní názor, že věci, ve kterých je příslušný regulační subjekt, nelze rozhodnout v občanském soudním řízení, a rovněž tak rozsudek SDEU ze dne 8. 7. 2021, ve věci C-120/20, Koleje Mazowieckie, v němž byla potvrzena výlučnost přezkumného mechanismu zavedeného směrnicí (odst. 9 citovaného rozhodnutí). Bez ohledu na citovanou novelu ZoD, účinnou od 1. 2. 2022 byl tedy k projednání a rozhodnutí o žalobě věcně příslušný správní soud.**

18. Dle ust. § 11 o. s. ř. se řízení koná u toho soudu, který je věcně a místně příslušný. Pro určení věcné a místní příslušnosti jsou až do skončení řízení rozhodné okolnosti, které tu jsou v době jeho zahájení.
19. Dle ust. § 104a odst. 1 o. s. ř. věcnou příslušnost zkoumá soud kdykoli za řízení.
20. Odvolací soud z důvodů výše uvedených posoudil rozhodnutí soudu I. stupně jako správné a učinil tak v souladu se svou rozhodovací praxí, viz řízení spisových značek 29 Co 5/2023, 15 Co 48/2023, 29 Co 142/2023, 29 Co 148/2023, 29 Co 181/2023. Rozhodování před civilními soudy i před správními soudy sleduje rovněž ÚPDI na svých webových stránkách ÚPDI <https://www.updi.cz/cs/statni-sprava-a-kontrola/soudni-rozhodovani>. Z přehledu na těchto stránkách je zřejmé, že v jediném senátu Obvodní soud pro Prahu 1 (27 C) dospěl k prozatím nepravomocnému meritornímu rozhodnutí. V ostatních případech obecný soud po 1. 1. 2022 tato řízení zastavuje a poučuje účastníky o lhůtě k podání žaloby k věcně příslušnému správnímu soudu. Ani před tímto datem nebylo reálně dospět v řízení podle části V. o. s. ř. k rozhodnutí ve věci, a to především pro neurčitý okruh účastníků řízení, přičemž pro tento případ má správní řád a soudní řád správní na rozdíl od občanského soudního řádu řešení (doručování vyhláškou a právní úprava institutu osoby, zúčastněné na řízení dle ust. § 34 s. ř. s.).
21. Odvolací soud nemohl přisvědčit námitce rozporu rozhodnutí o věcné nepříslušnosti s čl. 38 odst. 1 LZPS. Věc sice byla u obecného soudu I. stupně přidělena konkrétnímu soudci, který je pro tu dobu zákonným soudcem, nicméně tento zákonný soudce je povinen rozhodnout v souladu se zákonnými pravidly o věcné (ne)příslušnosti a v případě, že bude pravomocně rozhodnuto, že jde o nepříslušný soud, nemůže být nadále zákonným soudcem k projednání a rozhodnutí o žalobě.
22. Akcesorické rozhodnutí o nákladech řízení opřené o ust. § 146 odst. 1, písm. b) o. s. ř. je rovněž správné.
23. Ze všech popsanych důvodů odvolací soud rozhodnutí soudu I. stupně podle § 219 o. s. ř. jako věcně správné potvrdil.
24. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. per analogiam – žalobkyně nebyla v odvolacím řízení úspěšná.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat dovolání do 2 měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu I. stupně za podmínek uvedených v ust. § 237 o. s. ř. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 2. srpna 2023

JUDr. Tomáš Vejnar v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrdličková.